

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. С.З., 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела М. Калчева
като разгледа докладваното от Димитър М. Христов Въззивно търговско дело № 20225501000061 по описа за 2022 година

Обжалвано е решение № 260708/06.09.2021 г., постановено по гр.д. № 2076/2020г. по описа на Районен съд – С.З., **в частта** с която признато за установено по отношение на Г. К. Г. и Т. П. Г., че дължат солидарно на „Б.Д." АД сумата от 15 264, 39 лв. главница от невърнат кредит по Договор за кредит „Експресо" сключен между Г. К. Г. и Т. П. Г. и „С.Ж.Е." АД с номер 288711 от 21.11.2011г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда - 26.08.2019г. до окончателното ѝ изплащане, 3 340, 36 лв. договорни лихви от 30.05.2013г. до 30.11.2016г. и 4 218, 91 лв., обезщетение за забава от 30.11.2016г. до 22.08.2019г., за които суми праводателят на ищеца в настоящото производство „Б.Д." АД се е снабдил със заповед № 2259/ 27.08.2019г. по ч.гр.д. № 4344/2019г. по описа на С. районен съд.

Въззивниците Г. К. Г. и Т. П. Г. излагат доводи за валидността на договора за кредит по отношение на договорената лихва. Считат, че неправилно било отхвърлено възражението за прихващане, както и че обезщетението за забава било недължимо. Изложени са подробни съображения в тази връзка. Направено е искане да се отмени

първоинстанционното решение и да се отхвърлят предявените иски. Няма искане за събиране на доказателства.

Постъпил е отговор от въззиваемия „Б.Д." АД, с който взема становище по направените във въззивната жалба оплаквания. Моли да се потвърди обжалваното решение. Няма искане за събиране на доказателства пред въззивната инстанция. Претендират разноски.

Окръжен съд – гр. С.З., в настоящият състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл. 422 от ГПК.

Ищецът „Б.Д." АД моли съда признае за установено по отношение на Г. К. Г. и Т. П. Г. съществуване на вземане „Б.Д." АД за сумата от 15 264, 39 лв. главница, ведно със законната лихва от датата на завеждане на заявлението в съда - 26.08.2019 г., 3 346, 59 лв. договорна лихва за периода 30.05.2013г. - 30.11.2016г., 4 218, 91лв. обезщетение за забава от 30.11.2016 г. до 22.08.2019 г., по Договор за кредит Експресно № 288711/21.11.2011г., отпуснат от „Е."АД преди вливането ѝ в „Б.Д."ЕАД, вписано на 30.04.2020г., за което има издадена заповед за изпълнение по отношение на длъжниците Г. К. Г. и Т. П. Г. по ч.гр.д.№ 4344/2019Г. на С. районен съд, като претендират разноските.

В срока по чл.131 ГПК е представен подробен писмен отговор от пълномощника на ответниците адв.М., която оспорва основателността на исковите - намира, че кредитът е нищожен, поради противоречие с ЗПК, клаузите за начисляване на договорна лихва са нищожни, претенцията за главница е неоснователна, поради частично погасяване на вземане вследствие на изтекла погасителна давност, като част от претенцията била погасена чрез плащане, като не оспорват получената сума по кредита. Претендира разноски.

По делото не е спорно, че на 21.11.2011 г. „С.Ж.Е." АД, в качеството си на кредитор е сключила с Г. К. Г. в качеството му на кредитополучател и с Т. П. Г. в качеството и на съдлъжник, Договор за кредит Експресно №288771, с предмет предоставяне на кредитополучателя на потребителски кредит в размер на 30 000 лв. за задоволяване на негови лични и на семейството му нужди. Кредитополучателят се е задължил да погаси предоставения кредит на 60 месечни анюитетни вноски, всяка в размер на 617, 09 лв. Срокът за

издължаване на кредита е бил 60 месеца с краен падеж на 30.11.2016г. Кредитът е бил усвоен от кредитополучателя Г. К. Г. на 21.11.2011г. безкасово по разплащателна сметка на кредитополучателя, открита при Банката кредитор, посочена изрично в част I, т.б от договора за кредит - IBAN BG91TTBV94001525754137, чрез кредитиране на сметката с пълния размер на предоставения кредит. За ползвания кредит кредитополучателят се е задължил да заплаща на кредитора номинален лихвен процент в размер на 7,99%, формиран от базисен лихвен процент на С.Ж.Е. плюс надбавка от 1,99% пункта на година. В договора е посочен ГПР в размер на 10,19 %, както и общо дължимата сума по договора в размер на 37 831, 63 лв./т.12 от договора/. Кредитополучателят се е задължил да изплаща главницата и лихвите по кредита от своята разплащателна сметка, открита в Банката кредитор, както и е бил отговорен за поддържането на достатъчно средства в тази разплащателна сметка, така че дължимите вноски да бъдат погасяване без забава. Кредитополучателят Г. К. Г. е усвоил целия размер на предоставения му от кредитора кредит на 21.11.2011 г., като от момента на заверяване на разплащателната му сметка със сумата на отпуснатия кредит, за кредитополучателя е възникнало безусловното задължение да върне на Банката кредитор получения кредит заедно с дължимите лихви.

Кредитополучателят Г. К. Г. е нарушил задълженията си по процесния договор за кредит, като същият не е изпълнил задължението си установено в Част II, чл.9, ал.1,б."а" от Договор за кредит Експресо №288771/21.11.2011г. да погаси кредита на Банката кредитор и изплати свързаните с него такси и други разходи при условията и в сроковете на сключения договор за кредит.

Видно от приложеното ч.гр.д.№ 4344/2019 г. по описа на С. районен съд, съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК № 2259/27.08.2019г. за сумата 15 264, 39 лв. за главница от невърнат кредит по Договор за кредит „експресо" № 288711/21.11.2011г., ведно със законната лихва от 26.08.2019г./датата на завеждане на заявлението в съда/, 3 346,59 лв. договорни лихви от 30.05.2013 г. до 30.11.2016 г., 4 218, 91лв. обезщетение за забава от 30.11.2016 г. до 22.08.2019 г. както и сумата от 502, 02 лв. разноси по делото съразмерно с уважената част от искането, като с разпореждане № 8733/27.08.2019г. съдът отхвърлил заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист солидарно срещу длъжниците за търсената от заявителя „Е."АД сума. С разпореждане №

8733/27.08.2019 г., съдът е отхвърлил заявлението за сумата от 2 301, 91 лв. обезщетение за забава от 30.05.2013г. до 30.11.2016г., тъй като обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва и уговорената в противоречие на чл.33,ал.2 от ЗПК клауза на част I, чл.9 от договора е нищожна. В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК са постъпили възражения от длъжниците и в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК е подадена настоящата искова молба от правопреемника на заявителя - „Е."АД „Б.Д." АД.

Видно от представените доказателства на 30.04.2020г. в ТРРЮЛНЦ е вписано вливането на „Е."АД в „Б.Д." ЕАД, като на основание чл.263и, ал. 2 ТЗ с вписване на вливането правата и задълженията на преобразуващото се дружество преминават върху приемащото дружество, а в качеството си на универсален правопреемник на правата на кредитора и заявител „Е."АД и подават в срока искова молба за установяване на вземането.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 430, ал. 1 от ТЗ с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Нормата на чл. 430, ал. 2 от ТЗ предвижда, че заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката.

По делото е безспорно установено, че „С.Ж.Е." АД е изпълнила задълженията си по сключения Договор за кредит Експресно №288771/21.11.2011 г. за банков кредит за банков кредит, по силата на който Банката предоставила на кредитополучателя Г. К. Г. в качеството му на кредитополучател сумата от 30 000 лв. Крайният срок за издължаване на кредита е 30.11.2016 г. (т. 5 от договора). Съдлъжник по договора за кредит е Т. П. Г..

По делото е безспорно установено, че кредитополучателят Г. К. Г. е в забава от падежната вноска на 26.07.2010 г.

С оглед изложеното се установява по безспорен начин не само възникването на облигационното правоотношение между страните, породено от сключения между тях договор за банков кредит, но и изпълнението на задължението на Банката да предостави отпуснатата по договора сума. Поради това за длъжника Г. К. Г. е възникнало задължението да върне предоставената сума от 30 000 в срок до 30.11.2016 г., за което не са

представени доказателства.

Основните спорни въпроси между страните касаят налице ли са неравноправни клаузи в договора във връзка с уговореното задължение за заплащане на възнаградителна лихва и такси на банката, както и погасени ли са задълженията поради изтекъл давностен срок.

Ответниците са физически лица, на които по силата на договора от 27.10.2011 г. е предоставен банков кредит, който не е предназначен за извършване на търговска или професионална дейност, а за потребителски нужди /Част I, т. 4 от договора/, поради което и същите имат качеството на потребители по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП. Ето защо, в отношенията, възникнали между ответниците и банката по силата на процесния договор за банков кредит, кредитополучателят и неговият съдлъжник се ползват от защитата на потребителите, предвидена в Закона за защита на потребителите. Съгласно разпоредбите на посочения нормативен акт, неравноправна е тази клауза в договора, която не отговаря на изискването за добросъвестност и едновременно с това е неясна или двусмислена и уврежда или цели и създава значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, което в крайна сметка може да доведе до увреждането на последния – арг. от чл. 143, чл. 145, чл. 147 ЗЗП.

От разпоредбите на чл. 143, ал. 1, т. 3, т. 10 и т. 12 ЗЗП следва, че значително неравновесие между страните е налице тогава, когато клаузите в договора: поставят изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля; позволяват на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание; предвижда цената да се определя при получаването на стоката или предоставянето на услугата или дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят/купувачът да има право да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора. Приложимостта на цитираните законови разпоредби към договора за банков кредит е ограничена с оглед разпоредбата на чл. 144 от ЗЗП.

Анализът на уговорените в клаузите на Част I, т. 8 и на Част II, чл. 4 от договора права и задължения на страните налага извода, че потребителят

поема задължение да заплаща лихва за ползването на уговорения кредит, чийто размер е определяем. Предвидено е, че потребителят заплаща лихва, формирана от номинален лихвен процент в размер на 7, 99 %, формиран от БЛПСГЕВ за лева, който към момента на сключване на договора е 6 %, което представлява променлив компонент, увеличен с надбавка от 1, 99 пункта на година, която надбавка има характера на фиксиран компонент при формиране на дължимата лихва. Предвидена е освен това възможност за едностранна промяна на уговорената лихва при промяна на пазарните условия и лихвената политика, водещи до увеличаване размера на БЛПСГЕВ с повече от 2 пункта, намаляване размера на БЛПСГЕВ с повече от два пункта или последваща промяна, водеща до ново изменение под или над 2 пункта. Неравноправна съгласно трайната практика на съдилищата би била клауза в договор за кредит, сключен с потребител, която предвижда лихвата да се изменя без посочена конкретна методология за това. Съдът номари, че предвиденото в процесния договор и условия по него по отношение на формирането на лихвения процент нямат неравноправен характер за потребителя.

Основното възражение на ответниците е, че е предвидена възможност за едностранно увеличение на лихвения процент от страна на банката, като тази възможност била реализирана на практика, което довело до значително увеличение на лихвата, без да са налице изменения в пазарните условия. Така направеното възражение е неоснователно. Както се посочи по-горе, договорът предвижда възможност както за едностранно увеличение, така и за едностранно намаляване на лихвения процент. От данните по делото и приетото заключение на съдебно – икономическата експертиза, категорично се установи, че след сключването на договора лихвеният процент не е бил увеличаван едностранно от банката. Така към момента на сключване на договора възнаградителната лихва е била в размер на 7, 99 %. Установената едностранност при промяната на БЛП не води автоматично до извод за неравноправност на клаузите от договора. За да са равноправни, те следва да предвиждат промяната да се извършва въз основа на посочени в договора основания, т. е. на предвидени/уговорени условия, при които може да се променя лихвата до пълното погасяване на кредита (арг. от чл. 58, ал. 1, т. 2 от ЗКИ и от чл. 143, т. 10 ЗЗП), или при наличие на изключенията на чл. 144 ЗЗП, или в случай, че са уговорени индивидуално (арг. чл. 146, ал. 1 ЗЗП).

От изложеното следва не може да се направи извод, че процесните

клаузи не отговарят на изискванията за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на банката и кредитополучателя и то във вреда на последния.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В тази връзка, договарянето на допълнителни такси по кредита, не представлява сама по себе си нищожна клауза, каквото е твърдението на ответниците. Процесният договор за кредит е сключен преди изменението на чл. 19 ЗПК /обн. ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г. /, поради което по отношение на същия не е приложимо изискването на алинея четвърта на същата разпоредба ГПР да не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Въпреки това, процесният договор отговаря и на въведеното след сключването му законово изискване лимитиращо размера на ГПР с оглед защитата на потребителя. Към датата на сключване на договора за потребителски кредит, размерът на законната лихва е 10%, при основен лихвен процент, определен от БНБ 0% плюс десет пункта отгоре. В случая определеният в договора размер на ГПР от 10, 19 % /Част I, т. 11 не надвишава предвидения в закона максимален размер. Договорената клауза не е нищожна поради противоречието ѝ със закона. Респективно, може да се направи извод, че предвиденият размер не е и прекомерен, като се вземе предвид максималният размер в закона, макар и определен след сключването на договора. Ето защо уговорената клауза не е нищожна и поради противоречието ѝ с добрите нрави.

От всичко изложено се установява, че процесните клаузи, касаещи договорната лихва и ГПР отговарят на изискванията за добросъвестност и не водят до значително неравновесие между правата и задълженията на банката и кредитополучателите и то във вреда на последните.

С оглед изложеното съдът е длъжен да разгледа направеното правопогасяващо възражение от ответника, че вземането на „Б.Д.“ АД /правоприемник на „С.Ж.Е.“ АД/ за главницата, договорна лихва и лихва за

забава са погасени по давност.

По отношение вземането за **главница в размер на 15 264,39 лв.** въззивният съд счита, че е приложима общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД, доколкото е налице неделимо задължение. В този смисъл неоснователно ответниците поддържат становището, че за всички вземания на ищеца по процесния кредит се прилага кратката давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД, тъй като те били периодични плащания. Периодичните плащания представляват само тези самостоятелно обособени, еднородни престации, които са независими една от друга и произтичат от общ юридически факт, като всяко едно от тях е независимо и самостоятелно от останалите еднородни задължения, а при договорите за заем/кредит е налице неделимо плащане. В случай, че е уговорено връщането на сумата по тях да стане на погасителни вноски на определени дати, то това не превръща тези вноски в периодични плащания, както неоснователно поддържа ответницата. Договореното връщане на заема/кредита на погасителни вноски представлява само съгласие на кредитора да приеме изпълнение от страна на длъжника на части (аргумент за противното от чл. 66 ЗЗД). Това обаче не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява само частични плащания по договора /така решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр.д. № 795/2010 г., постановено от IV г.о. на ВКС, Решение № 28/05.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III г. о. /. Поради това вземанията за главница се погасяват с петгодишна давност.

Въззивният съд намира, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноска /в този смисъл Решение № 45/17.06.2020 г. по т. д. № 237/2019 г. на ВКС, II т. о. и Решение № 147 от 10.02.2021 г. на ВКС по т. д. № 2356/2019 г., II т. о., ТК /. С оглед изложеното съдът приема, че началният момент, от който започва да тече давността /чл. 114, ал. 1 от ЗЗД/ **не е крайният падеж** – 30.11.2016 г.

В настоящия случай е безспорно, че началната дата на просрочието на длъжника Г. К. Г. е 30.05.2013 г. Искът е предявен на 26.08.2019 г. - денят, в който е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с оглед фикцията на чл. 422, ал. 1 ГПК.

Съдът по реда на чл. 162 ГПК, използвайки погасителния план към сключения договор установи, че дължимата главница е в размер на 15 602, 88 лв. за периода 26.08.2014 г. до 30.11.2016 г. /крайният срок на договора/. Безспорно е установено, че направените от длъжника плащания след датата на просрочието - 30.05.2013 г., както и след крайният срок на договора - 30.11.2016 г. са взети предвид от ищеца. Поради това следва да се приеме, че предявеният иск за главница в размер на 15 264, 39 лв. не е погасен по давност, тъй като обхваща дължимите вноски за периода за периода 26.08.2014 г. до 30.11.2016 г. /крайният срок на договора/. Ито защо въззивният съд намира, че претендираната главница в размер на 15 264, 39 лв. не е погасена по давност и се дължи от ответниците.

По отношение на вземанията за лихви е приложима кратката

тригодишна давност съгласно разпоредбата на чл. 111, б. "в" ЗЗД.

В случая договорната лихва се 26.08.2019 г. - денят, в който е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с оглед фикцията на чл. 422, ал. 1 ГПК. Поради това погасени по давност са единствено вземанията на кредитора, попадащи в периода три години назад от датата на заявлението. Следователно всички претенции за вземания за лихви, чийто падеж е настъпил преди 26.08.2016 г. са погасени по давност.

Изчислено по реда на чл. 162 ГПК въз основа на погасителния план сключен по процесния договор за кредит, погасено по давност е вземането за възнаградителна лихва за периода 30.05.2013 г. до 25.08.2016 г. е в размер на 3 305, 92 лв.

Предвид изложеното искът по чл. 422 ГПК за възнаградителна лихва е основателен за сумата от 40 ,67 лв. за периода от 26.08.2016 г. до 30.11.2016 г., **като над сумата от 40, 67 лв. до претендирания размер от 3 340, 36 лв. за периода 30.05.2013 г. до 25.08.2016 г. искът следва да бъде отхвърлен като погасен по давност.**

По отношение на иска за сумата от 4 218, 91 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 30.11.2016 г. до 22.08.2019 г.

Въззивният съд намира, че в настоящия случай не е ясно така претендираното обезщетение на какво основание и върху каква сума е начислена, за да може да се извърши преценка за неговата основателност. Поради това настоящата съдебна инстанция счита, че следва да отхвърли **предявеният иск за 4 218, 91 лв. за периода 30.11.2016 г. до 22.08.2019 г. като неоснователен.**

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено в **ЧАСТТА**, с която е признато за установено по отношение на Г. К. Г. и Т. П. Г., че дължат солидарно на „Б.Д.“ АД договорна лихва за **сумата над 40, 67 лв. до претендирания размер от 3 340, 36 лв.** и обезщетение за забава **в размер на 4 218, 91 лв.** от 30.11.2016г. до 22.08.2019 г. по Договор за кредит „Експресо“ сключен между Г. К. Г. и Т. П. Г. и „С.Ж.Е.“ АД с номер 288711 от 21.11.2011 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение № 2259/ 27.08.2019г. по ч.гр.д. № 4344/2019г. по описа на С. районен съд и вместо него постановено друго, с което да бъдат **ОТХВЪРЛЕНИ** предявените иски от „Б.Д.“ АД против Г. К. Г. и Т. П. Г. за признаване на установено, че дължат на „Б.Д.“ АД договорна лихва за сумата от 3 299, 69 лв. за периода 30.05.2013 г. до 25.08.2016 г. **като погасен по давност и**

Следва да бъде отхвърлен и предявеният иск от „Б.Д.“ АД против Г. К. Г. и Т. П. Г. за признаване на установено, че дължат солидарно на „Б.Д.“ АД **обезщетение за забава в размер на 4 218, 91 лв.** от 30.11.2016г. до 22.08.2019 г. по Договор за кредит „Експресо“ сключен между Г. К. Г. и Т. П.

Г. и „С.Ж.Е.“ АД с номер 288711 от 21.11.2011 г. като неоснователен.

В останалата част, обжалваното решение, като краен резултат е правилно и следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноски:

В производството по ч. гр. д. № 4344/2019г. по описа на Районен съд – С.З., с издадената заповед за изпълнение, съдът е присъдил разноски в размер на 502, 02 лв. с уважената част от искането, тъй като е отхвърлил заявлението за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 2 301, 91 лв. обезщетение за забава от 30.05.2013г. до 30.11.2016г.

С оглед изхода в настоящото производство, съдът намира, че Г. К. Г. и Т. П. Г. следва да заплатят на „Б.Д.“ АД направените по ч. гр. д. № 4344/2019 г. по описа на Районен съд – С.З. **разноски в размер на 336, 64 лв.** съразмерно с уважената част от исковете.

В първоинстанционното производство ищецът „Б.Д.“ АД е направил следните разноски: държавна такса в размер на 456 лв., възнаграждение за съдебно – счетоводна експертиза в размер на 400 лв., като съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ или в общ размер на 1 156 лв.

С оглед изхода на делото Г. К. Г. и Т. П. Г. следва да заплатят на „Б.Д.“ АД направените по делото разноски **в размер на 775, 19 лв.** съразмерно с уважената част от исковете.

В първоинстанционното производство ответниците са направили разноски за възнаграждение за съдебно – счетоводна експертиза в размер на 200 лв.

С оглед изхода на делото „Б.Д.“ АД следва да заплати на Г. К. Г. и Т. П. Г. направените по делото разноски **в размер на 65, 88 лв.** съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Видно от представените пред първоинстанционния съд доказателства ответниците Г. К. Г. и Т. П. Г. са материално затруднени лица, поради което адвокатската защита е осъществявана безплатно.

Съгласно нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатът, оказващ безплатно адвокатска помощ, има право на адвокатско възнаграждение, ако се касае за случай по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА и ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 10 000 до 100 000 – 3 530 лв. + 3 % за горницата над 10 000 лв. При спазване на посочените

правила в настоящия случай адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ **на всеки от ответниците е в размер на 1 214, 70 лв.**

С оглед изхода на делото „Б.Д.“ АД следва да заплати на адв. М.М. адвокатско възнаграждение **в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Г. К. Г. съразмерно с отхвърлената част от исковете.

С оглед изхода на делото „Б.Д.“ АД следва да заплати на адв. М.М. адвокатско възнаграждение **в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Т. П. Г. съразмерно с отхвърлената част от исковете.

По разноските във въззивното производство.

Въззивниците Г. К. Г. и Т. П. Г. са направили разноски за държавна такса в размер на 228, 30 лв.

С оглед изхода на делото „Б.Д.“ АД следва да заплати на Г. К. Г. и Т. П. Г. направените във въззивното производство разноски **в размер на 75, 20 лв.** съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Видно от представените доказателства ответниците П.Д.Т. и Д.Д.Д. са материално затруднени лица, поради което адвокатската защита е осъществявана безплатно.

Съгласно нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатът, оказващ безплатно адвокатска помощ, има право на адвокатско възнаграждение, ако се касае за случай по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА и ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 10 000 до 100 000 – 3 530 лв. + 3 % за горницата над 10 000 лв. При спазване на посочените правила в настоящия случай адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ **на всеки от ответниците е в размер на 1 214, 70 лв.**

С оглед изхода на делото „Б.Д.“ АД следва да заплати на адв. М.М. адвокатско възнаграждение **в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Г. К. Г. съразмерно с отхвърлената част от

исковете.

С оглед изхода на делото „Б.Д.“ АД следва да заплати на адв. М.М. адвокатско възнаграждение **в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Т. П. Г. съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Въззивният съд определя на „Б.Д.“ АД юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 100 лв.

С оглед изхода на делото Г. К. Г. и Т. П. Г. следва да заплатят на „Б.Д.“ АД направените във въззивното производство разноси **в размер на 67, 05 лв.** съразмерно с уважената част от исковете.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260708/06.09.2021 г., постановено по гр.д. № 2076/2020г. по описа на Районен съд – С.З., **в частта** с която е признато за установено по отношение на Г. К. Г. и Т. П. Г., че дължат солидарно на „Б.Д.“ АД договорна лихва за **сумата над 40, 67 лв. до претендирания размер от 3 340, 36 лв.** и обезщетение за забава **в размер на 4 218, 91 лв.** от 30.11.2016г. до 22.08.2019 г. по Договор за кредит „Експресо“ сключен между Г. К. Г. и Т. П. Г. и „С.Ж.Е.“ АД с номер 288711 от 21.11.2011 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение № 2259/27.08.2019г. по ч.гр.д. № 4344/2019г. по описа на С. районен съд като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** против Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** за признаване на установено по отношение на Г. К. Г. и Т. П. Г., че дължат солидарно на „Б.Д.“ АД **договорна лихва за сумата от 3 299, 69 лв.** за периода 30.05.2013 г. до 25.08.2016 г. **като погасен по давност.**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** против Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** за признаване на установено по отношение

на Г. К. Г. и Т. П. Г., че дължат солидарно на „Б.Д.“ АД **обезщетение за забава в размер на 4 218, 91 лв.** от 30.11.2016г. до 22.08.2019 г. по Договор за кредит „Експресо“ сключен между Г. К. Г. и Т. П. Г. и „С.Ж.Е.“ АД с номер 288711 от 21.11.2011 г. **като неоснователен.**

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** **да заплатят на „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** направените по ч. гр. д. № 4344/2019 г. по описа на Районен съд – С.З. разноски в размер на 336, 64 лв.** съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** **да заплатят на „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** направените в производството пред първоинстанционния съд дело разноски в размер на 775, 19 лв.** съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** **да заплати на Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** направените пред първоинстанционния съд разноски в размер на 65, 88 лв.** съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** **да заплати на адв. М.М. от АК-С., гр.С., *** адвокатско възнаграждение в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Г. К. Г. пред първоинстанционния съд съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** **да заплати на адв. М.М. от АК-С., гр.С., *** адвокатско възнаграждение в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Т. П. Г. пред първоинстанционния съд съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** **да заплати на Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** направените във въззивното производство разноски в размер на 75, 20 лв.** съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** **да заплати на адв. М.М. от АК-С., гр.С., *** адвокатско възнаграждение в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Г. К. Г. във въззивното производство съд съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** да заплати на адв. М.М. от АК-С., гр.С., *** адвокатско възнаграждение **в размер на 400, 14 лв.** за осъществена безплатна адвокатска помощ на ответника Т. П. Г. във въззивното производство съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА Г. К. Г., ЕГН ***** и Т. П. Г. ЕГН *****, двамата с адрес гр.С.З., ***, съдебен адрес чрез пълномощника им адв.М.М. от АК-С., гр.С., *** да заплатят на „Б.Д.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С.** Г. К. Г. и Т. П. Г. направените във въззивното производство разноси **в размер на 67, 05 лв.** съразмерно с уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____